

Legemets Nedværdigelse, for det virkelige Livs Dæmoner: Sul-ten, Kulden, Smudset. Han tænkte paa den Snes Kroner, han endnu kunde skaffe sig ved Salg af Klæder. De kunde vel strække til for en Uge, maaske to. Og hvad saa?

Han tog sig sammen med et Viljesopbud og gik langsomt hjem-ad. Han maatte altsaa nu søge en anden Udvej, og han vilde ikke være mistrøstig. Hvilke Trængsler der end forestod ham, hvilke Ydmygelser der endnu var ham beskaaret, han ønskede dog intet ugjort, følte ingen Fristelse til at vende om og paany give sig denne Verdens Herre i Vold. At Vejen til Gud var en Prøvelsens Vej, var jo endelig heller ikke noget Nyt for ham; det havde han hørt allerede, da han sad paa Skammel ved sin Moders Seng. Naar han ikke desmindre nu var bleven saa overrasket og forskrækket ved Udsigten til virkelig at komme til at lide for sin Tros Skyld, saa maatte det jo være, fordi han hidtil havde opfattet disse Ord som en velklingende Talemaade. Og saadan forholdt det sig vist ogsaa. Det gik i det hele op for ham, at Pastor Blomberg, som i sin Forkyndelse kunde finde saa følte og rammende Udtryk for Glæden og Gevinsten ved Livet i Gud, manglede overbevisende Kraft, hvor Talen var om Ofrene og Lidelsen. Men det var paa Tide, han blev erindret om, at Ordene om den torne-strøede Sti og de saarede Fødder var at tage efter Bogstaven. Og dette skræmte ham heller ikke, fordi han forud følte, at det altsammen kun vilde føre ham nærmere til Gud og bringe Klarhed over meget af det, som nu var skjult for ham og i sin Skjulthed ængstede ham og gjorde ham usikker.

Dog — Midler til at opholde Livet maatte han jo skaffe sig, og han tænkte et Øjeblik igen paa Hofjægermesterens. Men nej! Hellere alt andet! Diskretion var ikke de Folks Sag, det vilde ikke kunne undgaaes, at Historien kom Inger og hendes Forældre for Øre. Men hvilke Forestillinger maatte disse vel gøre sig om ham, naar de hørte, at han havde sagt Tak for udvist Gæstfrihed ved at bede om et Pengelaan? Udfaldet af det Forsøg, han allerede havde gjort med Hofjægermesteren, opmuntrede heller ikke til en Gentagelse. Men hvad skulde han da gøre? En skriftlig Henvendelse til Etatsraad Erichsen vilde sikkert ogsaa være unyttig,